

DE STER VAN NEDERLAND



1 JULI 1935

No. 13

40e JAARGANG

»U kunt uw broeder niet vijandig gezind worden, zonder uw eigen ziel te vergiften.«
David O. McKay.

HET HONDERDJARIG BEZIT VAN HET BOEK VAN ABRAHAM IN DE KERK

I. Hoe wij het verkregen

Onder de keur-gedeelten der geschriften, welke de Herstelde Kerk van Christus bezit, is het korte, doch inspireerende *Boek van Abraham*. De wijze, waarop dit belangrijke boek vol goddelijke voorlichting en openbaring aan de Kerk werd geschonken, is op zichzelf reeds een getuigenis, dat de besturende hand Gods een eeuw geleden voor de jonge Kerk zorgde en ze koesterde. Wij hooren dikwijls zeggen, dat de Heere op wonderlijke wijze werkt, om Zijn doeleinden te volbrengen en weinig voorvallen bewijzen de waarheid van dit gezegde krachtiger dan het voortkomen der geschriften van Abraham van ouds.

In 1831 ontving een zeker Fransch reiziger, Antonio Sebolo, die zeer veel belang stelde in Egyptische oudheden, een vergunning van Mohemet Ali, onderkoning van Egypte, om in boven-Egypte oudheidkundige opgravingen te doen. Dichtbij de vroegere stad Thebes, ondernam hij uitgebreid opgravingswerk, waarvoor hij voor den tijd van vier maanden en twee dagen 433 mannen aannam. Op 7 Juni 1831 legden zij een oud graf bloot, waarin zij binnengingen en waaruit zij elf mummies medebrachten, welke alle nog in uitstekenden toestand en in keurig versierde mummiekisten geborgen waren. Nadat hij dus zijn doel had bereikt, vertrok hij met zijn kostbare lading naar Parijs. Het schip, waarmede hij reisde, liep te Triest binnen en terwijl het daar lag, werd Sebolo ziek en stierf. Dit was in 1832.

Door laatste wilsbeschikking, welke tevoren zorgvuldig was opgemaakt, werden de mummies vermaakt aan een neef van Sebolo, een Ier, Michael H. Chandler genaamd, die, zonder dat Sebolo het wist, naar Philadelphia, Pennsylvanië, was vertrokken. De mummies werden naar Dublin, Ierland verzonden en na veel heen- en weerschrijven, ten laatste naar Mr. Chandler in Amerika verscheept. Toen zij voor het eerst in New York werden opengemaakt, bleek het, dat er bij twee der mummies een rol papyrus lag, in linnen gerold en doortrokken van teer. Na verder onderzoek bleken deze rollen te zijn beschreven met Egyptische hieroglyphen, keurig met roode en zwarte inkt op papyrus aangebracht. Terwijl men met het onderzoek bezig was, deelde een vreemdeling (wellicht een vroege bekeerling tot het „Mormonisme”), die er toevallig ook bij was, Mr. Chandler mede, dat, indien hij ze naar Kirtland, Ohio, wilde brengen, de profet Joseph Smith ze voor hem zou kunnen vertalen.



Mr. Chandler organiseerde een reizende tentoonstelling van deze en wellicht andere eigenaardige reliquieën en begon in April 1833 zijn reis door de Vereenigde Staten met het doel, ze te laten bezichtigen. Hij had waarschijnlijk zeven mummies van de hand kunnen doen, voor hij eindelijk 3 Juli 1835 te Kirtland aankwam, daar hij er toen nog maar vier in zijn bezit had. Gedurende zijn tocht waren de mummies in de steden het middelpunt der belangstelling geworden, en verschillende geleerden hadden getracht, de hieroglyphen op de rollen te ontcijferen en er een bijzondere uitlegging aan gegeven, doch niemand was in staat, er te dien tijde een

volledige vertaling van te maken. Dit vond zijn oorzaak in het feit, dat er toen niemand in staat was, een juiste vertaling vanuit het oud Egyptisch te doen. Mr. Chandler had de opmerking van den toeschouwenden vreemdeling in New York, toen de mummies voor het eerst werden bekeken, nog niet vergeten en toen hij te Kirtland aankwam, ging hij het allereerst naar den „Mormoon-schen” profheet.

Joseph Smith had kort daarvoor het *Boek van Mormon* door middel van de Urim en Thummim van „hervormd” Egyptisch in het Engelsch vertaald. Door dezen langen arbeid had hij veel van de Egyptische taal geleerd en zich eveneens in harmonie met den geest van God leeren brengen, welke zijn verstand verlichtte en hem een kennis der ongekende dingen gaf. Het was hem door middel van deze gave mogelijk, zulk materiaal te vertalen, ofschoon hij geen studie in Egyptologie had gemaakt. Vroeg in Juli 1835 schreef Joseph Smith het volgende in zijn dagboek:

Zooals men Mr. Chandler had gezegd, kon ik ze (dat zijn de rollen of teekens) vertalen; hij bracht enkele der teekens bij me, ik gaf hem er de vertaling van, en zeer voorkomend, gaf hij mij het volgende certificaat:

Kirtland, 6 Juli 1835.

„Deze dient, om allen, die daarbij belang hebben, in te lichten omtrent de bekwaamheid van Mr. Joseph Smith Jr., in het ontcijferen der oud-Egyptische hieroglyphen, welke in mijn bezit zijn, en welke ik in vele groote steden den meesten geleerden heb voorgelegd; en uit de inlichtingen, welke ik heb mogen ontvangen, is mij gebleken, dat die van Mr. Joseph Smith Jr. er tot in de kleinste bijzonderheden mede overeenstemmen.

Michael H. Chandler,
Reizende met en bezitter van Egyptische mummies”.

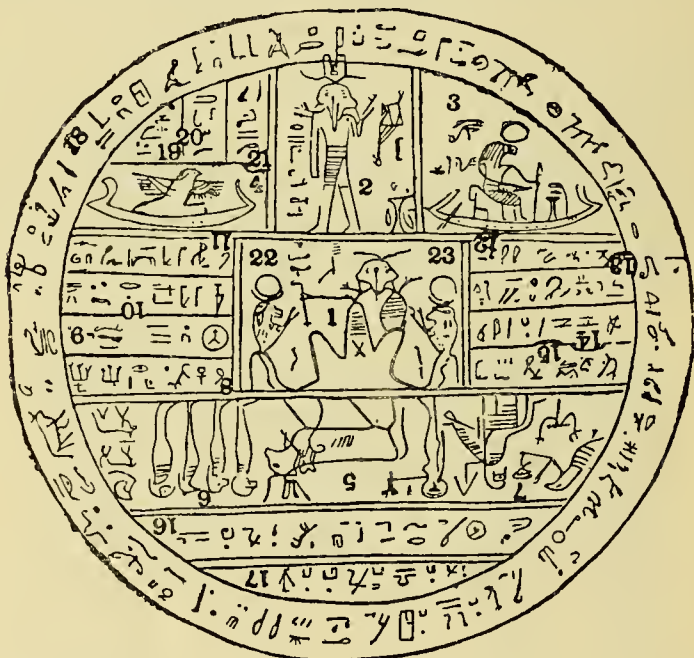


Het scheen, dat de Heiligen te Kirtland belang in deze mummies gingen stellen en dat Mr. Chandler met zijn tentoonstelling er van wel enigszins aan hen bleef hangen. Het gevolg hiervan was, dat kort daarna enkele leden de mummies en de rollen kochten

en Joseph Smith begon ze te vertalen, met Oliver Cowdery en W. W. Phelps als zijn schrijvers. Enkele dagen later schreef hij in zijn verslagen :

„Ik begon aan de vertaling van enkele der teekens of hieroglyphen en tot onze groote vreugde bemerkten wij, dat een der rollen de geschriften van Abraham bevatte, een andere de geschriften van Joseph van Egypte enz., waarvan een meer volledig verslag t.z.t. zal verschijnen, naarmate ik met mijn onderzoek en vertaling ervan vorder”.

Doch voor de profeet voldoende tijd kon vinden, om dit werk geheel en al te doen, vertrokken de Heiligen naar Missouri en later naar Nauvoo. Het was niet dan in Maart 1842, dat de vertaling van de eerste der boeken — dat van Abraham — werd afgemaakt en ter publicatie in gereedheid was. Deze verscheen in de *Times and Seasons* te Nauvoo en de vertaling ging vergezeld van drie groote afdrucken der teekens op den papyrus.



Deze cliché's werden door Reuben Hadlock te Nauvoo vanuit houten blokken gesneden en zijn om die reden wellicht niet zoo duidelijk of goed te onderscheiden als de origineelen op den papyrus. Doch zij geven ons een idee van den aard der geschriften, en zijn de eenig overgebleven reproducties van dit waardevol verslag. Tegelijk met dit artikel verschijnen afschriften van deze afdrucken, welke in de *Paarl van Groote Waarde* te vinden zijn. Voor een verdere uitlegging van deze teekens verwijzen wij den lezer naar

het bovengenoemde boek. Voor zoover bekend, werden de geschriften van Joseph van Egypte nimmer vertaald.

En wat gebeurde er met deze mummies en de papyrus-rollen? Zij werden door de moeder van Joseph Smith bewaard, doch enkelen tijd na zijn martelaarschap verkocht en door een syndicaat te St. Louis, Missouri, tentoongesteld. Later werden ze verkocht aan een museum in Chicago en gingen bij de groote Chicago-brand in 1870 geheel verloren.

II. De hoofdzaak van het Boek van Abraham

Dit werk is waardevol, door de belangrijke historische feiten, welke er in te vinden zijn. B.v. de groote invloed der Egyptische godsdienstige gelooven in het oude Chaldea in de dagen van Abraham; De afstamming van het zwarte ras van Kain; De behouding van dat ras door het bloed van de vrouw van Ham; de oorsprong der Egyptenaren en de uittocht van Abraham van Chaldea naar Egypte. Van nog veel grootere waarde zijn de leerstellige onderrichtingen in dit waardevolle werk. Onder de meest belangrijke zijn de verklaring van het voorbestaan der geesten van de menschheid en het eeuwig bestaan, ofschoon met verschil in graden van intelligentie; dat God de edelste geesten als zijn heerschers op aarde heeft gesteld; de verklaring van het doel van het aardsch bestaan dezer eeuwige intelligenties, n.l., om stoffelijke tabernakelen te verkrijgen en door ondervinding meer kennis op te doen, en in wijsheid en macht toe te nemen; en het bestaan van de meervoudigheid der Goddelijke intelligenties, waarin opgesloten het feit, dat door het geheele scheppingsverhaal heen verwezen wordt naar de Goddelijke Wezens, Die bij dat scheppingswerk betrokken zijn geweest.

Er is eveneens een zeer nauwkeurig sterrenkundig stelsel in opgenomen, hetwelk ons heelal als een groot volledig georganiseerd geheel weergeeft, hetwelk zich beweegt om de middenster Kolob „het dichtst bij de trone Gods". Dit gezichtspunt was dat der ontdekking van dezelfde theorie door moderne sterrenkundigen zeer ver vooruit.

Iedere Laterdaagsche Heilige dient in zijn hart dankbaar te zijn tot God, om deze mooie instructies voor ons te bewaren en ze in dezen dag en eeuw weder te doen voortkomen en wel op zulke een merkwaardige wijze. Het *Boek van Abraham* is een bron van eeuwige kennis, en biedt den dorstigen naar eeuwige kennis lavenis. Het is inderdaad het hart van „De Paarl van Groote Waarde".

VOOR JONGE OGEN

Bladen uit mijn Dagboek

door President Wilford Woodruff

(Vervolg)

HOOFDSTUK XI.

Gedurende de eerste dertien dagen van ons verblijf op het

eiland gaven wij zeventien toespraken en werden door de bewoners uitgenodigd, om bij hen te blijven. Ik liet een *Leer en Verbonden* bij Mr. Newton ter doorbladering achter.

Hij las het en de Geest van God getuigde hem omtrent de echtheid ervan. Hij peinsde er dagen lang over en liep tot middernacht in zijn kamer op en neer om te besluiten, het aan te nemen dan wel te verwerpen.

Hij en zijn familie bezochten ongeveer twaalf van mijn eerste vergaderingen en toen besloot hij, om ondanks de vermaning van den Geest Gods tot hem, het getuigenis te verwerpen en tegen ons op te staan. Wij gingen er echter toch toe over, zijn volgelingen te dopen.

De eerste twee, die wij doopten, waren een zeekapitein met name Justin Eames en zijn vrouw. Broeder Jonathan H. Hale ging in zee en doopte hen op 3 September en dit was de eerste doopbediening, welke ooit door juiste autoriteit op de eilanden der zee (voor zover mij bekend) in deze bedeling plaatsvond.

Voor wij Kirtland verlieten, hadden enkele vooraanstaande afvalligen getracht, Br. Hale te ontmoedigen om op zending te gaan door hem te zeggen, dat hij nooit iemand zou dopen en dat hij beter thuis kon blijven. Toen kapitein Eames voorstelde om zich te laten dopen, zeide ik Br. Hale, dat hij dit moest doen om zodoende te bewijzen, dat die mannen valse profeten waren, en dat deed hij ook.

De volgende Zondag doopte ik zijn broeder, Ebenezer Eames, ook een kapitein en tevens een jong meisje.

Mr. Newton, de predikant, begon nu een ware oorlog tegen ons en stuurde een boodschap naar het Zuider-eiland, naar Mr. Douglass, een Methodistisch predikant (met wien hij jaren in onenigheid had geleefd) en vroeg hem over te komen en hem te helpen, om „Mormonisme” de kop in te drukken.

Mr. Douglass kwam en zij brachten zoveel mogelijk mensen te zamen en hielden een conferentie. Hij schimpte op Joseph, den profeet en het Boek van Mormon en verklaarde, met uitgestrekte arm en het boek in zijn hand, dat hij geen der oordelen Gods vreesde, welke over hem zouden komen, wanneer hij het boek als het woord van God verwierp. (Ik heb nooit gehoord, hoe zijn gevoelens hieromtrent waren aan het einde van zijn 14-jarig verblijf in het Thomaston-gesticht voor een gewelddaad op zijn dochter, waarvoor hij na de verklaringen van zijn vrouw en dochter werd veroordeeld).

Ik was in die vergadering aanwezig en hoorde bij die gelegenheid Mr. Douglass spreken en maakte er mijn notities van. Toen hij klaar was, stond ik op en zeide den mensen, dat ik de volgende Zondag een vergadering in hun zaal wilde houden en Mr. Douglass antwoorden en graag wilde, dat hij zowel als alle mensen aanwezig zouden zijn.

Ik stelde de mensen er van in kennis, dat Mr. Douglass valse

beweringen omtrent Joseph Smith had geuit en ook omtrent de Laterdaagse Heiligen, met wie hij niet bekend was en hij had de schriften verkeerd aangehaald en dit alles zou ik rechtzetten.

Wij bleven de mensen op het Noorder-eiland dopen, totdat wij alle mensen, die enigszins belangstelden in de Baptisten-kerk, gedoopt hadden. Toen volgde ik Mr. Douglass naar het Zuider-eiland en predikte het evangelie aan en doopte bijna alle leden van zijn kerk.

Op beide eilanden verwekte dit alles opwinding en op Zondag, 17 September, had ik een groot gehoor van de beide eilanden en ik koos hetzelfde onderwerp, waarover Mr. Douglass in zijn opmerkingen aangaande het Boek van Mormon en onze beginselen had gesproken.

Ik sprak twee en een half uur en beantwoordde iedere tegenwerping aangaande het Boek van Mormon, Joseph Smith of onze beginselen.

Ik genoot goede aandacht en de mensen schenen tevreden. Aan het einde van de vergadering diende Oud. Hale de doopverordening toe.

Om zijn zaak te redden, ging Mr. Newton naar het vasteland en bracht verschillende predikanten mede en hield een langdurige vergadering. Ze hoopten daardoor het werk van God te kunnen tegenhouden, doch alles tevergeefs, want alle mensen woonden onze vergadering bij en ontvingen het woord van God en we gingen voort met dopen.

Gedurende ons verblijf daar bezochten wij de meeste inwoners thuis.

Bij zekere gelegenheid, toen wij aan de oostzijde van het Noorder-eiland op de boerderij van Mr. Carver stonden, telden we van daaruit 55 eilanden, waarvan de meesten niet bewoond waren. We zagen ook terzelfdertijd twintig zeilschepen.

Op het eiland hadden we geen gebrek aan voedsel, want wanneer we onze vrienden niet voor een maal eten wilden lastig vallen, leenden we slechts een spade of een schoffel en een ketel en gingen naar de kust en schepten schaaldieren. Deze kookten we en bereidden daarvan een voortreffelijk maal.

Op zekere dag gingen Oud. Hale en ik naar de top van een rots op het Zuider-eiland om te bidden en we gingen onder de schaduw van een pijnboom zitten, welke vanuit een spleet in de rots groeide. Oud. Hale las het 16e hoofdstuk van Jeremia voor, waarin gesproken wordt over de vissers en jagers, die God in de laatste dagen zou uitzenden, om Israel te vergaderen.

Hier waren we op een eiland der zee, stonden op een rots, waarvandaan wij de schepen en ook de eilanden konden zien, welke vol rotsen, spleten en grotten waren, meer dan welke plaats ter wereld ook. En waarom waren we hier gekomen? Om het bloed van Ephraim te zoeken, de eerlijken en zachtmoedigen der aarde en ze van die eilanden, rotsen, hollen en grotten der aarde naar Zion te vergaderen.

Wij baden en verheugden ons. De Geest van God rustte op

ons; we spraken van Christus en de vroegere profeten en apostelen in Jeruzalem; van Nephi, Alma, Mormon en Moroni in Amerika; Joseph, Hyrum, Oliver en de apostelen in onze dagen en wij verblijdden ons, dat wij op de eilanden der zee waren om het bloed van Israël te zoeken.

Vervuld met de gedachten en de geest van God, vielen we op onze knieën en dankten den God des hemels en voelden ons gedrongen, om voor gans Israël te bidden.

Nadat wij zo het grootste gedeelte van de dag hadden doorgebracht, gingen we naar het dorp terug en hielden met de mensen een vergadering.

Op 6 September bezochten we kapitein Benjamin Coombs, en bekeken zijn droogrekken, waarop hij tienduizend pond kabeljauw voor de markt liet drogen. Ze waren meest in de omgeving van Newfoundland gevangen. Terwijl we zoo Carvey's Wharf voorbijgingen, werd onze aandacht getroffen door een grote school makrelen, die daar dichtbij te zien was. Verschillende mannen visten ze met haken op. Wij kregen ook een haak, vingen wat we nodig hadden en gingen toen verder. (Wordt vervolgd).

DE SCHOONHEID DES LEVENS

door Stephen L. Richards

Voor de levensphilosofie, welke het Evangelie van Jezus Christus geeft, ben ik innig dankbaar. Ze stelt mij in staat, met zelfvol-doening, de betreffende waarde van alle manifestaties des levens te waardeeren. Daardoor leer ik, dat kwaad en smart een voorbeschikte plaats in de wereld hebben, net zoowel als goedheid en vreugde. Ik ontdek, dat alle gaven Gods goed zijn, zelfs tegen-spoed, wanneer bezien in het licht der eeuwige waarheden.

Deze begrippen brengen hoop en vrede in mijn ziel. Ze laten geen plaats voor moedeloosheid en bitterheid. Natuurlijk bestaat er verdriet, spijt en soms ontmoediging door boosaardigheid, mislukking en benauwdheid, doch dit is alles maar tijdelijk. Op het laatst zal eeuwige goedheid zegevieren, waarheid triomfeeren en hoop en geloof mij ondersteunen. Dit is mijn dankbaarheid.

KERKNIEUWS

Eenigen tijd geleden werd door Denemarken een verzoek gedaan om een exemplaar van de huifkarren, zooals de Mormoonsche pioniers die bij hun historische tocht door West-Amerika hebben gebruikt. De eerste georganiseerde Deensche emigrantengroep naar Amerika bestond uit een aantal Mormoonsche bekeerlingen, die met zulke wagens naar Utah gingen en teneinde dit feit te herdenken, wenschte de Deensche regeering zulk een kar in haar nationaal museum te plaatsen.

Onder toezicht van een ouden nog in leven zijnden pionier werd zulk een kar gebouwd en door de dochters der Utah-pioniers aan Denemarken geschonken. Oud. Andrew Jenson, assistent-Kerkgeschied-schrijver, die door gouverneur Blood van Utah was aangewezen, om de kar af te leveren, is kortgeleden te Denemarken aangekomen, om dit aandenken aan de oude pioniersdagen aan de Deensche regeering te overhandigen.

EEN MODERN WONDER door Pres. Joseph F. Merrill

Kort geleden meldde de Londensche pers, dat Sir Frank Smith een Britsche geleerde, in een redevoering, welke hij voor de Vereniging van Ingenieurs heeft uitgesproken, zeide, dat „de laatste 25 jaar de meest wonderlijke technische verrichting der geschiedenis hebben gezien — de uitvinding en verbetering der radio”. Geen welingelicht persoon zal deze bewering tegenspreken. Welken wonderlijken voortgang in kennis, uitvinding en verrichtingen men ook heeft gemaakt, niets benadert de radio, alsmede televisie als een modern wonder — veel wonderlijker dan vele, welke in de heilige schrift geschreven staan.

Vijftig jaar geleden zou ieder wetenschappelijk werker op electro-natuurkundig gebied, waaruit de radio voortkwam, wellicht het denkbeeld van de radio belachelijk hebben gevonden en als onmogelijk verklaard. Het is nog maar even zes en dertig jaar geleden, dat de schrijver een van 's-werelds vooraanstaande electro-natuurkundigen tot een klas studenten hoorde zeggen, dat Marconi nimmer in staat zou zijn, draadloos een boodschap over de Atlantische oceaen te zenden. Hij ruggesteunde zijn bewering met „bewijzen”. Deze waren natuurlijk gebaseerd op de kennis toentertijd. Het is duidelijk, dat die kennis toen foutief was. Het was niet zooveel maanden later, dat Marconi „het onmogelijke” tot stand bracht en draadloos ging een bericht over de Atlantische oceaen van Europa naar Canada. Sindsdien is de radio in vele millioenen tehuizen over de geheele aardbol een „noodzakelijk” meubelstuk geworden. Zelfs de televisie is op het commerciëel terrein verschenen en thans in verschillende deelen der wereld een gewoon dagelijksch gebruik.

Welke beteekenis kunnen we aan dit alles hechten? Een sleutel is te vinden in Joel 2:28: „En daarna zal het geschieden, dat Ik Mijnen Geest zal uitgieten over alle vleesch”. Is deze profetie in vervulling gegaan? Intelligentie is een kenmerk van God. Indien Zijn Geest op alle vleesch zou worden uitgestort, zouden de bewijzen van intelligentie overal in overvloed aanwezig zijn. Zijn deze bewijzen vooral heden in de wereld te bespeuren? Experts zijn het er allen over eens, dat sinds 1830 (het jaar, dat de Kerk werd opgericht), de menschen op het gebied van wetenschap, ontdekkingen en uitvindingen grooteren vooruitgang hebben ge-

maakt dan gedurende alle voorafgaande eeuwen der menschelijke geschiedenis.

Het was ongeveer een eeuw geleden, dat Parley P. Pratt, een lid van het eerste quorum der Twaalf Apostelen, in deze moderne tijden georganiseerd, door middel van goddelijke inspiratie schreef:

De morgen daagt, de nacht vliedt heen,
 En Zion's vaandel is onthuld;
 In glorie rijst die schoone dag,
 Die veler hart met licht vervult.

Wolken van dwaling trekken heen,
 Voor 't helder licht der waarheidszon;
 De glans van dezen laatsten tijd,
 Vernieuwt de volkeren alom.

Het is mogelijk, dat Ouderling Pratt zelf nog geen volledig begrip had van de volle waarheid, tot het schrijven waarvan hij geïnspireerd werd. Evenmin besepte de profeet Joël de volle betekenis van zijn profetie, zoo vele en wonderlijke zijn de manifestaties van den Geest in deze wondervolle tijden.

Ja, de radio met al hetgeen daartoe behoort, is zekerlijk een modern wonder. En ze zou zeker zonder het licht en de inspiratie van den goddelijken Geest, welke in het brein van den mensch werkte, niet zoo ontwikkeld zijn. En merk toch op, hoe wonderlijk de radio medewerkt in het verkondigen van het herstelde Evangelie!

Een mijlpaal in de Kerkgeschiedenis werd gezet op Zondag, 12 Mei, toen President Heber J. Grant's toespraak, uitgesproken voor de microfoon te Salt Lake City, door de Columbia Omroep werd omgelegd en door 68 groote stations over de Vereenigde Staten en Canada werd doorgegeven.

Voor de eerste maal in de geschiedenis luisterden millioenen menschen tegelijkertijd naar het hoofd van de eenige goddelijk georganiseerde kerk op aarde, dat een korte uitlegging gaf van de Artikelen des Geloofs.

Waarlijk, de tijd is aangebroken, waarin op één dag een natie kan worden geboren, want meer dan twee naties hoorden op één dag — 12 Mei — het woord verkondigen. Zoo beschouwd, zou op één dag de geheele wereld gewaarschuwd kunnen worden. Er zou slechts een samenvoeging van omroepstations voor noodig zijn, of in elk land op denzelfden datum een uitzending der redevoeringen op gramfoonplaten. Waarlijk wonderlijk zijn de wijzen van communicatie, welke door het menschelijk brein, verlicht door goddelijken bijstand, zijn tot stand gebracht. En al deze middelen zullen bijdragen tot de prediking van het Evangelie aan de wereld. De tijd is kort; daarom dient de wijze, waarop de boodschap moet worden verkondigd, te worden versneld. De radio en daaraan verwante mogelijkheden zullen daarin voorzien. Een wonder is er gewrocht, om de doeleinden van den Almachtige te verwezenlijken.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 1en en 2en Zondag in Juli.

HOOFDSTUK XII

Van Judea naar Galilea

»De Zoon des menschen«

Vervolg

Er stonden dichtbij zes steenen watervaten ¹⁾; Hij beval den knechten, deze met water te vullen. Toen veroorzaakte Hij, voor zoover wij weten, zonder hoorbaar bevel of het uitspreken eener formule een verandering in de vaten, en toen de knechten daaruit schonken, was het wijn en geen water, dat te voorschijn kwam. Op een Joodsch feest, zooals bij voorbeeld nu op dit bruiloftsfeest, werd gewoonlijk een familielid van den gastheer of de gastvrouw of een ander, die dit waardig was, als leider van het feest aangewezen of, zooals wij nu zeggen, als ceremoniemeester. Dezen persoon werd de nieuwe wijn het eerst voorgezet; en hij riep den bruidegom, die de gastheer was en vroeg hem, waarom hij den keurwijn voor het laatst had bewaard, terwijl het toch de gewoonte was, den besten aan het begin te schenken en den gewonen later. Het onmiddellijk gevolg van dit, het eerste beschreven wonder van onzen Heere, wordt aldus kort door den geïnspireerden evangelist weergegeven: „Dit beginsel der teekenen heeft Jezus gedaan te Kana in Galilea en heeft Zijne heerlijkheid geopenbaard; en Zijne discipelen geloofden in Hem”.²⁾

De bijkomstige omstandigheden voor deze wonderlijke daad zijn overdenkenswaardig. De tegenwoordigheid van Jezus bij het huwelijk, en Zijn bijdrage tot het doen slagen van het feest zetten Zijn goedkeuringsstempel op de echtelijke verbintenis en op de gepastheid van gemeenschappelijke ontspanning. Hij was kluizenaar noch zelfkastijder; Hij bewoog zich onder de menschen, at en dronk, als een natuurlijk, normaal Wezen.³⁾ Ter gelegenheid van het feest erkende en voegde Hij zich naar de vereischten van de milde gastvrijheid dier tijden en voorzag dienovereenkomstig daarin. Hij, Die slechts een paar dagen daarvoor des verzoekers raad, om Zijn uitgeput lichaam van brood te voorzien, afsloeg, gebruikte nu Zijn macht, om anderen van lekkernijen te voorzien. Eén doel van het wonder was, om het vertrouwen van hen, wier geloof in Hem als de Messias nog jong en onbeproefd was, te bevestigen. „Zijn discipelen geloofden in Hem”; zij hadden voordien reeds in

¹⁾ Aanteekening 6.

²⁾ Joh. 2:11.

³⁾ De afwezigheid van alle valsche strengheid en voorgewende abnormale onthouding in Zijn leven veroorzaakte een wel te begrijpen reden tot ongegronde aanklachten over buitensporigheid, waardoor men van Hem zeide, dat Hij een veelvraat en een wijnzuiper was. (Matth. 11:19; Luk. 7:34).

zekere mate in Hem geloofd, anders zouden ze Hem niet hebben gevolgd; doch hun geloof was nu versterkt en zoo het dit nog niet geheel bereikt had, toch wel den toestand van een blijvend geloof in God benaderd. De betrekkelijke afzondering, waarin de manifestatie geschiedde, is opmerkelijk; het moreel en geestelijk effect was voor de weinigen; de inwijding van des Heeren bediening werd niet gekenmerkt door openlijk vertoon.

Wonderen in 't algemeen

De daad, waarbij water wijn werd, was eenvoudig een wonder, een verschijnsel, niet voor uitlegging vatbaar, nog minder voor een bewijs, door wat wij als de gewone werking der natuurlijke wetten beschouwen. Dit was het begin van Zijn wonderen, of zooals in het steeds herhaald vers van het Nieuwe Testament staat „Zijn teekenen”. In vele schriftuurplaatsen worden wonderen teekenen genoemd, ook wel wonderheden, krachten, werken, wonderlijke werken, machtige werken,¹⁾ enz. Het geestelijk doel van wonderen zou niet zijn bereikt, indien de getuigen ervan niet tot diep nadenken, verwonderen, overpeinzen en navragen werden gebracht; louter verbazing en verwondering kunnen ook wel het gevolg zijn van bedrog en handige trucs.

Elke wonderlijke manifestatie van goddelijke macht zou als middel tot geestelijk effect waardeloos zijn, indien ze geen indruk maakte. Bovendien is ieder wonder een teeken van God's macht; en van profeten, die beleden door goddelijk gezag te spreken, werden teekenen in dien zin verlangd, ofschoon zulke teekenen niet in alle gevallen werden gegeven. De Dooper toonde geen wonder, ofschoon hij door den Christus zelfs meer dan een profeet werd genoemd²⁾; en in de verslagen van enkele vroegere profeten³⁾ worden in 't geheel geen wonderen vermeld. Aan den anderen kant werd aan Mozes bekend gemaakt, toen hij werd aangewezen, om Israël uit Egypte te bevrijden, dat de Egyptenaren uitzagen naar het getuigenis van wonderen en daarom heeft hij ze overvloediglijk getoond⁴⁾. Wonderen zijn niet in strijd met natuurlijke wetten, doch worden door de werking van onalgemeene of gewoonlijk onbekende wetten tot stand gebracht. De zwaartekracht werkt overal bij, doch de plaatselijke en speciale toepassing van andere werkingen kunnen deze oogenschijnlijk teniet doen — zooals b.v. door spierkracht of mechanische kracht een steen van den grond getild kan worden, in de hoogte wordt gehouden of door de ruimte geslingerd. Toch speelt bij elk deel van het proces de zwaartekracht een groote rol, ofschoon haar uitwerking door die

¹⁾ Matth. 7:22; 11:20; 12:38; 16:1; 24:24; Mark. 6:14; Luk. 10:13; Joh. 2:13; 7:21; 10:25; 14:11; Hand. 6:8; 8:6; 14:3; 19:11; Rom. 15:19; Openb. 13:13; enz.

²⁾ Joh. 10:41; Matth. 11:9.

³⁾ Bij voorbeeld Zacharia en Maleachi.

⁴⁾ Ex. 3:20; 4:1-9. Aant. 8.

van een andere en plaatselijke hoogere kracht wordt beperkt. De menschelijke zin voor het wonderlijke verandert, naarmate zijn begrip van het werkingsproces toeneemt. De verrichtingen, welke worden mogelijk gemaakt door de moderne uitvindingen van telegraaf en telefoon met of zonder draden, de verandering der mechanische kracht in electriciteit met haar veelvuldige huidige toepassingen en nog toekomstige mogelijkheden, de ontwikkeling der benzinemotor, de tegenwoordige successen bij het vliegwezen — dit alles zijn naar des menschen schatting niet langer wonderen, omdat het alles tot op zekere hoogte door hem wordt begrepen, door des menschen tusschenkomst wordt beheerscht en bovendien samenhangend werkt en niet op buitengewone wijze.

Aanteekeningen

6. **Watervaten voor ceremonieele wasschingen.** — In het huis te Kana stonden er op een speciaal daarvoor gereserveerde plaats zes steenen watervaten „naar de reiniging der Joden”. Watervaten werden volgens voorschrift in de Joodsche tehuizen gebruikt, om de ceremonieele wasschingen, welke door de wet werden opgelegd, te vergemakkelijken. Uit deze vaten of kruiken werd de gewenschte hoeveelheid water geput; het waren vergaarbakken, waarin de voorraad werd bewaard, en geen vaten, welke voor de reinigingen zelf werden gebruikt.

7. »De houding der wetenschap tegenover wonderen«, is het onderwerp van een waardevol artikel van Prof. H. L. Orchard, opgenomen in *Journal of the Transactions of the Victoria Institute, of Philosophical Society of Great Britain*, 1910, deel 42, blz. 81-122. Dit artikel won de Gunning Prize voor 1909. Na een lange, verklarende verhandeling over zijn onderwerp, geeft de schrijver de volgende opsomming, waarmede degenen, die aan de daaruit voortvloeiende besprekingen deelnamen, instemden: „Wij besluiten hiermede ons wetenschappelijk onderzoek van Bijbelwonderen. Het behelst (1) den aard van het wonder; (2) de *omstandigheden*, waaronder wordt beweerd, dat ze zijn verricht; (3) den aard van het *getuigenis* van het gebeurde. Op de vraag: „Waren de Bijbelwonderen waarschijnlijk?”, antwoordt de wetenschap bevestigend. Op de verdere vraag: „Kwamen ze werkelijk voor?”, is het antwoord wederom, en wel zeer nadrukkelijk, bevestigend. Indien we ze met goud vergelijken, dan heelt ze de proef genomen en zegt, dat het goud echt is. Of de Bijbelwonderen kunnen worden vergeleken met een paarslnoer. Indien de wetenschap wil weten, of de paarlen echt zijn, moet ze chemische en andere proeven nemen ter onderzoeking van hun *aard*; ze kunnen navraag doen naar de *toestanden* en *omstandigheden*, waarin de beeerde paarlen werden gevonden. Werden ze het eerst in een oester gevonden dan wel in een fabriekslaboratorim? En ze kan het *getuigenis* der experts nagaan. Wanneer het resultaat van een elk dezer onderzoekingen de echtheid der paarlen bevestigt, dan zal de wetenschap niet langer gelooven, dat ze „namaak” zijn; indien de resultaten hun echtheid bewijzen, dan zal de wetenschap niet aarzelen om te zeggen, dat het echte paarlen zijn. Dit is, zooals we hebben gezien, het geval met de Bijbelwonderen. Daarom bevestigt de wetenschap dat zij *daadwerkelijk zijn voorgevallen*”.

8. **Het getuigenis van wonderen.** De belofte van den Heiland in vroegere dagen (Mark. 16: 17-18) zoowel als in tegenwoordige bedeeing (Leer en Verbonden 84: 65-73) is duidelijk omschreven, n.l. dat bijzondere gaven van den Geest den geloovige zouden volgen als teekenen van goddelijke macht. Het bezit en de uitoefening van zulke gaven kunnen daarom als hoofdtrekken van de Kerk van Christus worden beschouwd. Niettemin zijn wij niet gerechtvaardigd, door het bewijs van wonderen

als een onfeilbaar getuigenis des hemels te beschouwen; daartegenover staat, dat de Schriften ons het overvloedig bewijs leveren, dat geestelijke machten der lagere klasse wonderen tot stand hebben gebracht en dit zullen blijven doen, om velen, die onderscheidingsvermogen missen, te bedriegen.

Indien wonderen als een onfeilbaar bewijs van goddelijke macht moeten worden beschouwd, dan hebben de tovenaars van Egypte, door de wonderen, welke zij verrichtten tegen het voorbestemde plan van Israel's bevrijding, evengoed aanspraak op onze eerbied als Mozes. (Ex. 7:11). Johannes de Openbaarder zag in een visioen een booze macht wonderen verrichten en daardoor velen verleiden; hij verrichtte groote werken en liet zelfs vuur van den hemel komen (Openb. 13:11-18). Wederom zag hij drie onreine geesten, waarvan hij wist, dat zij „de geesten der duivelen waren, die teekenen doen”. (Openb. 16:13-14). Overweeg in verband daarmede de voorspelling van den Heiland: „Er zullen valsche christussen en valsche profeten opstaan, en zullen groote teekenen en wonderheden doen, alzoo dat zij (indien het mogelijk ware) ook de uitverkorenen zouden verleiden”. (Matth. 24:24). De onjuistheid, om wonderen te beschouwen als een bewijs van rechtvaardigheid, wordt verklaard in een gezegde van Jezus Christus aangaande de voorvallen in den grooten oordeelsdag: „Velen zullen te dien dage tot mij zeggen: Heere, Heere! hebben wij niet in Uwen naam geprofeeteerd en in Uwen naam duivelen uitgeworpen en in Uwen naam vele krachten gedaan? En dan zal ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij, die de ongerechtigheid werkt!” (Matth. 7:22-23).

De Joden, wien deze leerstellingen werden onderricht, wisten, dat wonderen ook door booze machten konden worden gewrocht; want zij beschuldigten Christus ervan, dat Hij wonderen deed door de macht van Beëlzebul, den overste der duivelen. (Matth. 12:22-30; Mark. 3:22; Luk. 11:15). — Uit schrijver's *Artikelen des Geloofs*, XII:25, 26).

(Wordt vervolgd).

VERSLAG DER O.O.V.-CONFERENTIE, gehouden 6, 7, 8, 9 en 10 Juni 1935 te Rotterdam

Donderdagavond 8 uur. Door alle aanwezigen werd als openingslied gezongen „Wij allen zijn leden der O.O.V.”, waarna Br. A. Hekking, 1e raadgever in het gem.-presidentschap, van Rotterdam gebed opzond. Alle aanwezige M.-mannen zongen vervolgens „Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan”, waarna President T. E. Lyon het welkomstwoord uitsprak. Door Zr. K. Claus Schoenmaker, Bijhoudster van Den Haag en Br. J. Belt, M.-Man van Leiden, werd een activiteitstoespraak gegeven, waarna Zr. L. v. Gelderende Gast, raadgeefster in 't J.V.O.O.V.-Hoofdbestuur, een orgelsoleo ten gehoor bracht. Zr. P. Hoogstad, Arenleesster van Rotterdam, vertelde „Sterrekind” en Br. J. H. Jacobs, M.-Man van Den Haag sprak daarna. Zr. L. D. Breeman-v.d. Weer, Arenleesster van Overmaas, vertelde de geschiedenis „Dankbaarheidsdag”, waarna een toespraak volgde van Ouderling S. K. Hixson, assistent op het Z.S. en O.O.V.-kantoor. Na een slotwoord door Ouderling Kenneth E Knapp, Overziener der Z.S. en O.O.V. in de Zending, onder wiens leiding deze vergadering stond, werd tot slot gezongen „Ons O.O.V.-werk”, waarna Br. A. v. Buuren, raadgever in het gem.-presidentschap van Overmaas, dankzegging uitsprak.

Door een groote opkomst en goeden geest werd de conferentie met deze vergadering aanmoedigend ingezet.

Vrijdagavond 8 uur. Het O.O.V. lied : „De O.O.V. gaat voort” werd als openingslied door alle aanwezigen gezongen, waarna Br. J. de Bruin Sr. van Overmaas bad. „Voort, immer voort” werd daarna gezongen. Nadat Br. M. v. Gelderen, leider dezer vergadering en raadgever in het J.M.O.O.V.-Hoofdbestuur, het welkomstwoord had gesproken, voerde Br. H. Schotel, M.-Man van Rotterdam, als eerste spreker het woord en besprak „Leiderschap” en drie voorname factoren voor leiderschap, n.l. 1e. het zelfdóen, 2e. vertrouwen en 3e. zedelijk evenwicht. Zr. Aafke Ronner, Bijenmeisje van Amsterdam, vertelde „Het eenige, wat eigenlijk waarde heeft”. Alle aanwezige Arenleessters zongen het A.L.-lied „Voor U ligt het groote leven”, waarna Zr. W. Reijversfeld, Bijenhoudster van Rotterdam sprak over „Bid en Werk” en welken invloed symbolen op ons leven kunnen hebben. Br. Jan Copier, M.-Man van Utrecht, hield een activiteitstoespraak en besprak daarin het gezag der profeten van ouds en de macht, welke de leiders dezer bedeeing bezitten. Zr. D. van Dijn, Arenleesster van Den Haag, gaf de geschiedenis „De Verloren Vreugde” weer, waarna Br. M. Diender, M.-Man van Den Haag, een pianosolo gaf. Zr. J. A. Riet, klasseleidster der A.L. van Rotterdam, besprak eerbied tegenover God door het toonen van eerbied voor ouders, leiders, onze naasten en onszelven. Als slotlied werd gezongen „Steekt de handen uit de mouw,” waarna Br. Bert Heining, M.-Man van Den Haag, dankte.

Zaterdagavond 8 uur. Deze bijeenkomst stond geheel in het licht van het Bijenkorfwerk en het programma werd dan ook door de Bijenkorfmeisjes keurig verzorgd uitgevoerd. Nadat de Womanhokreet op een trompet ten gehoor werd gebracht, zongen alle Bijenmeisjes, langs beide zijden der zaal opgesteld, de Womanhokreet, waarna Zr. Hermana F. Lyon, cons. raadvrouw der Vrouwen- en Meisjesorganisaties, gebed opzond. Alle Bijenmeisjes zongen vervolgens het „Vreugdelied”. Een dubbel trio van den Haag bracht een lied ten gehoor, waarna het tooneelstuk „Bijenkorfspaden” werd opgevoerd. Dit stuk werd verzorgd door Bijenmeisjes van Amsterdam, Utrecht en Rotterdam en gezien den korten voorbereidingstijd, hebben wij niets anders dan lof voor allen, die daarin een werkzaam aandeel hebben gehad. Onder leiding van Br. M. v. Gelderen werd overgegaan tot gemeenschappelijk zingen, waarna de Bijenmeisjes van den Haag ons in haar tooneelstuk „Zeven Velden des Levens” aantoonde, hoe omvangrijk, opbouwend en leerzaam het Bijenkorfwerk voor een ieder meisje is. Een dubbel trio van Amsterdam zong heel mooi de „Bijensmarsch”, waarna eindelijk de nieuwsgierigheid omtrent de in het programma vermelde ???? bevredigd werd. Nadat alle „Bijen” zoemend ten tooneele waren verschenen, werd allen Bijenhoudsters

door enkele Bijenmeisjes met een toepasselijk gedichtje als blijk van waardeering een mooie bouquet latyrus en rozen aangeboden. Alle Bijenmeisjes zongen nu „Taptoe” en „Avondschemering”, waarna door Pres. Lyon aan alle 163 deelnemers(sters) in het afgelopen activiteitswerk de onderscheidingen werden uitgereikt. Door een vriendelijke attentie van een Arenleesster van Amsterdam werden ook de leden van het J.V.O.O.V.-Hoofdbestuur en Zr. Hermana F. Lyon voor haar velen en moeizamen arbeid in het belang der O.O.V. met een keurig eigengemaakt handwerk bedacht. Tot slot werd door alle geslaagde deelnemers gezongen lied no. 163: „Wij zijn trouwe werkers”, waarna Bijenhoudster W. Reys-Versfeld van Rotterdam dankte.

(Wordt vervolgd).

ZENDINGSNIEUWS

Geboren

Op 12 Juni j.l. werd te Rotterdam geboren Adriaan Willy Sehlmeier, zootje van J. F. Sehlmeier en A. Sehlmeier. Zr. A. Sehlmeier is geen lid der Kerk, doch een trouwe bezoeker en in de Rott. Z.H.V. en O.O.V. resp. als secretaresse en klasseleidster der Arenleessters Sr. een ijverig werkster.

Doopdienst

Te Rotterdam werd Zaterdagavond 15 Juni j.l. een zeer plechtige en leerzame doopdienst gehouden. Oud. A. E. Bingham van Delft doopte Frederik Louis Albert de Ronde van Schiedam; Hendrik Jacobus Halbe van Delft; Petronella Catharina Nijkiel van Leiden en Maria Antonia van der Zwaan-van Oorschot van Rotterdam. Oud. J. v. d. Merwe, gem. president van Dordrecht, doopte zijn zootje Stephanus Nicolaas van der Merwe. Wij verheugen ons met deze zusters en broeders in de groote stap, welke zij hebben genomen en bidden den Heere, hun moed en kracht te geven tot standvastigheid in dit verbond.

Bijenkorf-propaganda

Gedurende de zes dagen van de O.O.V.-conferentie werd het werk der Bijenkorfmeisjes in het openbaar uitgesteld en wel door middel van twee etalages — een aan den Goudschesingel en de andere voor de ramen van de vergaderzaal te Overmaas. Verschillende voorbeelden van activiteiten in de zeven velden des levens werden daar getoond en eveneens werd het cellenvullen duidelijk uiteengezet. Die dagen gaven de Bijenkorfmeisjes in uniform speciale brochures uit, en lichtten den genen, die zich daarvoor interesseerden, haar werk nader toe. De etalages trokken veel belangstelling en brachten een aantal vreemdelingen in onze vergaderingen.

INHOUD

Het honderdjarig bezit van het		Een modern wonder	209
Boek van Abraham in de Kerk	201	Jezus de Christus	211
Voor jonge ogen	205	Verslag O.O.V.-Conferentie	214
De schoonheid des levens	208	Zendingsnieuws	216
Kerknieuws	208		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B. Rotterdam (N.) — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
 Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—,
 Buitenland f4.—. Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615